

ПРОЛОГ

У такі дні мені неймовірно подобається жити в Бері-Сент-Едмундсі, де шпилі собору зі стінами кремового кольору виблискують на тлі яскраво-блакитного неба, і навіть чорний кремій у зруйнованих мурах Абатства вилискує під сонячними променями, ніби відшліфований.

Зараз лише початок квітня, але це поки що *найтепліший* день у році, і я вже почуваюся значно краще після того, як вийшла з офісу. Щойно завершила телефонну розмову з жакливою клієнткою — вона й ремонтні роботи в її будинку назавжди відбили в мене бажання мати справу з архітектурою: мені *життєво необхідна* перерва на каву.

Я блукаю серед руїн Абатства в пошуках стіни, достатньо низької, аби присісти й випити кави, коли бачу свого нареченого Скотта, який сидить на лавочці в тіні гігантської ялини. Перш ніж встигаю радісно привітатись і приєднатися до нього, помічаю поруч з ним Надін.

Скотт заснував власний ландшафтний бізнес, коли ми переїхали сюди з Лондона рік тому, і невдовзі Надін почала працювати на нього, за кілька днів до того, як чоловік освідчився мені в трояндових садах місцевого маєтку. Їй двадцять дев'ять, вона висока, досить міцної статури, із золотавого відтінку шкірою і заразливим сміхом. Надін сподобалася мені одразу, щойно ми познайомилися,

і відтоді моє ставлення не змінилося, тож не знаю, чому тепер слова вітання застрягли у мене в горлі.

Мій партнер і його колега сидять на відстані майже двох футів одне від одного, але щось у мові їхніх тіл здається дивним. Скотт нахилився вперед, його біла футболка натягнулася на широкій спині, а руки лежать на стегнах. Надін схрестила руки й ноги, її голова нахилена до Скотта, а звичний високий білявий хвостик здається природно непорушним. Нахил голови Скотта віддзеркалює Надін, але жоден з них не дивиться на іншого. Вони не розмовляють. Немов би застигли. Заціпеніли.

Уздовж зубчастої стіни ліворуч від мене пробігає білка. У верховітті дерев навколо співають пташки. Діти сміються на дитячому майданчику неподалік. А я, завмерши, дивлюся, і мене охоплює неспокій.

Вони сидять осторонь. Не роблять нічого забороненого. І все ж...

Щось не так.

Раптом Скотт повертається і дивиться прямо на Надін. На його вродливому обличчі з'являється дивний вираз. Вираз, який я не можу прочитати. Моє серце підскакує аж до горла, коли дівчина повільно підводить підборіддя й зустрічається з ним поглядом — два ідеальних профілі: його густі темні брови до пари її бездоганним дугам; його прямий ніс до її крихітного кирпатого носика; дві пари пухких губ, серйозних і без усмішки.

Секунди минають, і мене накриває темрява. Перехід від легкості й тепла до нудоти й холоду різке огидний.

Вони й далі дивляться одне на одного. Ані пари з вуст.

Я здригаюсь, коли Скотт схоплюється на ноги й рушає в напрямку міста. Надін дивиться йому вслід, доки чоловік не зникає з очей, потім помітно зітхає, нахилившись уперед і опустивши голову на руки. Вона сидить так

близько хвилини, а потім підводиться й повільно йде слідом за Скоттом.

Я усвідомлюю, що мене лихоманить.

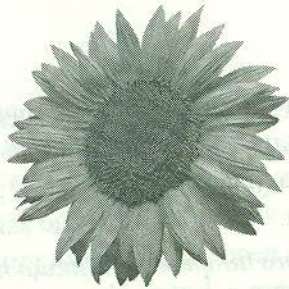
Що це було?

Умого нареченого інтрижка? А якщо ні, то чи думає він про це?

Стривайте. Вони лише дивились одне на одного. Не зробили нічого поганого. Мені подобається Надін. Я довіряю Скотту.

Але, схоже, між ними щось відбувається.

Моя мати завжди казала, що слід довіряти своїм інстинктам. Та не так просто довіритися інстинктам, коли вони розбивають тобі серце.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ТРИ МІСЯЦІ ПО ТОМУ

Нью-Йорк оповили хмари. До Індіанapolisа я літала лише через Чикаго, тож сподівалася побачити славнозвісну зелень Центрального парку, оточену хмарочосами, натомість, коли небо нарешті прояснилося, моему зору відкрилися поля та ферми, що, наче клаптикова ковдра, розкинулися далеко вниз.

Я в дорозі цілий день, коли ж приземлюся, буде вже по сімнадцятій, а у Великій Британії це десята вечора. Я виснажена, але, на щастя, тато приїде забрати мене з аеропорту. Знаю, що мое виснаження не пов'язане з відсутністю сну. Останні три місяці далися взнаки.

Скотт сидів за кухонним столом, коли я повернулася додому з роботи того квітневого вечора, після жахливого дня, сповненого емоційних гойдалок. Однієї миті я почувалася дико розгубленою, а наступної переконувала себе, що погляд, яким обмінялися мій партнер та Надін, нічого не значить. Але щойно побачила обличчя Скотта, то зрозуміла, що моя інтуїція не підвела. Між ними *справді* щось відбувалося, проте це був радше зв'язок емоційний, аніж фізична близькість.

Скотт захотів поговорити зі мною, щойно я переступила поріг, і я була приголомшена, оскільки очікувала, що доведеться вимагати відповідей, а не отримати їх на блюдечку. І коли чоловік почав освідчуватися в почуттях, була впевнена, що він планує попросити в мене пробачення, — і я знаю, що пробачила б. Ми збиралися одружитися в грудні, сподіваючись спробувати народити дитину в новому році. Я нізащо не збиралася відмовлятися від нашого прекрасного майбутнього лише тому, що в Скотта з'явилося якесь безглузде захоплення.

Можливо, я була наївною, але до мене довго доходило, що чоловік мене кидає.

Я так чітко пригадую деталі нашої розмови. Навіть те, що під його нігтями досі була смужка бруду, яка глибоко в'їлася в шкіру, і що Скотт пахнув землею, свіжим повітрям і садом. Він був таким знайомим і водночас таким далеким. Я ніколи не бачила партнера таким розтерзаним і засмученим.

— Я кохаю тебе, Рен, — стверджував він, і сльози змушували його коричневі вії склеюватися. — У певному сенсі, шкодую, що зустрів її, бо вірю, що ми могли б бути щасливі. Але останнім часом почав сумніватися, чи справді підходимо одне одному.

Чоловікові довелося зустрітися з Надін, працювати з нею майже щодня, щоб усвідомити, наскільки гарно вони пасують одне одному, як розуміються на зовсім іншому рівні.

На той момент ці двоє навіть не говорили одне з одним про свої почуття. Надін узяла відпустку, аби поїхати до батьків, і Скотт відчував, що дівчина хотіла б побути на відстані, трохи відволіктися. Але коли прийшла на роботу того квітневого дня і написала заяву про звільнення, то мій коханий збагнув, що не може її відпустити.

Я зі сльозами на очах запитала Скотта, чи вважає він її своєю спорідненою душею, і, коли чоловік зустрівся зі мною поглядом, на його обличчі прочитала все.

Я читала про це в книжках, бачила у фільмах: головний герой перебуває у стосунках з кимось, хто його не розуміє. І знаходить кохання з тим, хто справді бачить його душу. Ніщо не може стати їм на заваді. Уся глядацька зала вболіває за них.

Ніколи за життя не думала, що це станеться саме зі мною, що *сама* буду тією, хто стоятиме на шляху до справжнього кохання.

Агонія, повна й цілковита безпорадність поглинули мене, коли нарешті усвідомила, наскільки серйозною є наша ситуація. Я нічого не могла вдіяти. Не було жодної битви, яку можна було б виграти. Кохання *мого* життя вже було втрачено.

Скотт і Надін тепер разом. Я кілька разів бачила їх у місті й завжди була насторожі, аби не зіткнутися з ними, але останньою краплею виявилася зустріч позаминулого тижня, коли я сиділа у своєму улюбленому кафе навпроти воріт Абатства.

Раптом вони вийшли з пащі воріт, тримаючись за руки й усміхаючись, сонце виблискувало на світлому волоссі Надін, коли Скотт вів її через жваву вулицю. Щойно закохані увійшли до кафе й побачили мене з мамою, Скотт перепросив і швидко позадкував, але я зустріла його погляд, коли чоловік пройшов повз моє вікно, помітила похмуру й змарніле обличчя, і мені стало фізично зле.

— Це місто занадто тісне для вас двох, люба, — співчутливо сказала мама, коли я змахнула сльози.

— Чому це саме я повинна їхати? — тихо спитала її.

— Його ландшафтний бізнес тут. Він нікуди не вирушить найближчим часом. Поїдь, Рен, хоча б на кілька

тижнів, — благала вона. — Тримайся на відстані, дай своєму серцю час зцілитися.

Мама мала рацію. Мені справді необхідна була перерва — від дому, від роботи, від Скотта, від ходіння тими самими вулицями, якими колись гуляли вдвох, коли чоловік тримав за руку й вів через дорогу *мене*. Тож того вечора я зателефонувала татові й запитала, чи можу приїхати до нього.

Коли ступаю в зал прибуття, тато стоїть за перегородкою в картатій синьо-червоній сорочці, заправлений у джинси.

Від погляду на мене його обличчя розпливається в широкій усмішці, а вкриті щетиною щоки здаються ще круглішими, ніж тоді, коли я бачила його востаннє на Різдро. Він зі своєю дружиною Шеріл поїхав на свята до Парижа, тож ми зі Скоттом сіли на потяг і провели з ними якийсь час. Це моя перша подорож до Америки за останні два роки.

— Привіт! — щечече він.

— Привіт, тату.

Я відчуваю хвилю тепла, коли його руки обіймають мене. Вдихаю знайомий запах мила і прального порошку, знаючи, що ми обіймаємося востаннє, поки через два тижні не стоятимемо в цьому самому аеропорту, прощаючись. Від усвідомлення цього стає боляче, і я відсторонююсь.

Татове горезвісне скуйовджене волосся, колись такого ж каштанового відтінку, як і моє, тепер помережане сивиною. Хоч обоє маємо карі очі, на цьому наша схожість, мабуть, і закінчується.

З моєю матір'ю, Робін, у мене теж небагато спільного, окрім того, що нас обох назвали на честь пташки. Мамі подобається одяг вільного крою і яскраві візерунки, а мені — стримані спідниці та сорочки темних кольорів.